

På reise

Ds Bussesund - alias "Strykhjernet"

Da pensjonisten var barn, var det høyst uvanlig å legge ut på lange reiser. Det var bare de bemedlete som hadde egen bil, og den alminnelige menigmann var derfor prisgitt offentlige befordringsmidler når reisa strakk seg over kommune- eller fylkesgrensa. Veinettet var dårlig, så de færreste valgte å ta NordNorge- bussen når de skulle ut på langtur. Fast dekke på veiene var enda ikke oppfunnet, og riksvei 50 som var hovedferdselsåra mellom Sør-Norge og Nord-Norge var mest å regne som ei stikkrenne i

vårløysinga. Den sikreste måten å komme seg fram på var å reise på andre klasse med hurtigruta, for den kom du fram med, uansett vær og føreforhold.

Pensjonisten som trødde sine barnesko på Langstrand på Sørøya, var ikke særlig bereist. Jeg hadde aldri vært lenger på reise enn til Hammerfest, før jeg fylte fjorten år. Den sommeren skulle vi endelig ut på langtur, etter flere års planlegging. Ho mamma hadde ei søster som bodde på Lebesby, og ho hadde endelig greid å få han pappa på trua til å legge ut på ei såpass lang reise. Siden jeg var yngstemann i barneflokk, ble det til at jeg måtte være med på Lebesbyferien som ho mamma gledet seg grenseløst til. Endelig kom da dagen da vi striglet oss i penklærne for å reise på våres aller første ferietur til ho tante Erna i Lebesby.

Vi hadde ikke andre muligheter enn å reise med rutegående kommunikasjon.

Avreise fra Langstrand skjedde om ettermiddagen på en fin sommerdag, og D/S Bussesund, eller populært kalt «Strykhjernet», brakte oss til vårt første stoppested, Hammerfest. Det var mange anløp på turen, og lasting av fisk i Akkarfjord, så båtreisa, som normalt tok tre timer, varte i vel fem timer. Heldigvis var det messe om bord i lokalen, så vi fikk kjøpt noe og bite i og drikke til. NordNorge- bussen som skulle ta oss til neste stoppested som var Lakselv, gikk ikke før klokka fem på mandag ettermiddag. Det var egentlig bare fint, for vi fikk som vanlig losji hos ho tante Lilly, pappas søster. Der var det alltid hyggelig å være, for ho var veldig snill og gjestfri, og dessuten var mannen hennes, han onkel Ingemann en kjernekar av en onkel.

På dårlig og hullete grusvei humpet vi i timevis med buss før vi ankom gjestgiveriet i Lakselv. Turen som med dagens busser tar ca. to og en halv time, tok den gang over fire timer, så vi var ikke framme før litt over klokka ni om kvelden. Det var jo litt spennende å overnatte på et gjestgiveri, for jeg hadde hittil bare overnattet hos familie når vi reiste til byen. Jeg husker ikke så mye til overnattinga, men vi forlot Lakselv med rutebussen som tok oss til Ifjord allerede klokka åtte neste morgen. Det ble ikke hotellfrokost på oss, for ho mamma som var veldig sparsommelig, hadde smurt med niste, som skulle vare på hele turen.

Veien mellom Lakselv og Ifjord var nærmest som en krøttesti og regne. Det var heldigvis ikke så mye trafikk på veiene den gang, og rutegående trafikk hadde forkjørsrett, så vi kom oss trygt fram, sjøl om det ristet og smalt i bussen når den forserte dype hull i grusen. De få bilene som vi møtte måtte parkere i veiskråninga for å slippe bussen forbi. Det var med nød og neppe at de greide å klore seg fast i de bratte veiskjæringene, men det var slik det var, og den som hadde egen bil, måtte være forberedt på å bruke lang tid på reisa.

Mannen til ho tante Erna var fiskekjøper på Brattholmen i Laksefjorden. Han hadde både sertifikat og bil, så han var på pletten for å hente oss da vi ankom Ifjord. Siden vi hadde reist så langt, tok han spanderbuksa på og kjøpte middag til oss på Ifjord gjestgiveri. Han pappa, som var en «stolt» sørøyværing, ville betale for gildet, men det ville han onkel Walter ikke høre snakk om. Jeg tror nok at opphavet satte pris på gjestfriheta, for han var strengt tatt ikke særlig godt bemidlet. Avstanden mellom Ifjord og Lebesby er i underkant av to mil. Den vanlige reisetida på strekningen er i dag på ca. et kvarter. I onkel Walters kjøredning brukte vi godt over en halv time på turen, så veiens beskaffenhet var ikke prima. Da vi kom til ho tante Erna, vanket det nystekte vafler og ferskbakt formkake til kaffen. Ho sjøl drakk aldri kaffe. Kanskje det var en av årsakene til at ho levde til ho ble seks og nitti år gammel. Derimot tok ho seg en røyk i ny og ned, så helt asketisk var ho ikke. Vi hadde avsatt fjorten dager til ferie, men oppholdet på Lebesby varte bare i åtte dager. Vi brukte seks feriedager til å reise!!!